

DE MONOMANE FOCUS OP HET DSO
MAAR WAT VINDEN WE VAN HET PROJECTBESLUIT?
20 februari (omgevingswetgeving)

14 februari heb ik uw aandacht gevraagd voor wat de laatste jaren centraal wordt gezet: de inwerkingtreding van het gehele stelsel hangt af van de staat van het DSO.

Maar er is zoveel meer nieuw recht dat op dezelfde dag van kracht zal worden. Het is de laatste jaren nooit over iets anders gegaan dan het omgevingsplan en het DSO.

Graag ook uw aandacht voor het projectbesluit (PB). Een belangrijk instrument voor energietransitie, klimaatadaptatie, mobiliteit en waterveiligheid. Maar dat belang vertaalt zich helaas niet in serieuze, kritische aandacht voor de vraag of het projectbesluit gaat werken (quod non).

De regeling van de projectbesluit was opgenomen in het oorspronkelijk voorstel voor de Omgevingswet (2014) en is sindsdien nauwelijks aangepast.

Het PB is de opvolger van besluiten op grond van de Tracéwet, projectplannen op grond van de Waterwet en inpassingsplannen op grond van de Wet ruimtelijke ordening. De huidige wettelijke regelingen zijn eenvoudig, bevatten slechts enkele artikelen, werden vaak toegepast en kunnen zich verheugen op het door de bestuursrechter vrijwel altijd ongegrond verklaren van tegen die besluiten ingestelde beroepen.

Alle reden om geen wijzigingen door te voeren in deze winning teams. Toch?

“Enkele” wijzigingen:

- De zichzelf gegeven tabula-rasa opdracht werd echter zo uitgelegd dat alles maar dan ook alles anders moest. Niks geen “Onderzoek alles en behoud het goede” (Thessalonicenzen 5:21).
- Van de drie instrumenten werd een betonnen eenheidsworst gedraaid.
- De begripsbepalingen worden vernieuwd.
- De chronologische volgorde van de projectprocedure wordt omgegooid.
- De participatie zal dankzij amendementen van de Tweede Kamer worden gejuridificeerd en wordt daarmee om zeep geholpen.
- Wie bevoegd gezag is, wordt niet snel duidelijk.
- De rol van MBZK (MVRO) als mede-bevoegd gezag (soms wel soms niet) is onnodig en komt door het noodzakelijke overleg de snelheid niet ten goede.
- Mogelijk wordt gemaakt dat provincie A/waterschap X de omgevingsplannen op het “grondgebied” van provincie B /waterschap Y kan wijzigen (hoezo Grondwet?).
- Het toepassingsbereik wordt veranderd.
- Het rechtskarakter wordt op de schop genomen, de doorwerking in de ruimtelijke ordening (tegen het advies van de Afdeling advisering in) wordt (op termijn) ingeruild voor automatische wijziging van omgevingsplannen.
- De inhoud van het PB moet anders en wordt verdeeld over wet en amvb.
- Lees artikel 9.1 van het Bkl en je bent niet wijzer geworden welke instructieregels van toepassing zijn en hoe je dat moet opschrijven.
- De nadeelcompensatie wordt anders, de inwerkingtreding wordt anders, het goedkeuringscriterium wordt gewijzigd.

- Niet juristen maar de ingenieurs schrijven de format van het projectbesluit voor en komen met onnodige eisen, zoals ten aanzien van de motivering van het besluit.
- De Ow is ontdaan van de goed werkende coördinatiebepalingen in de sectorale wetten.
- In ruil daarvoor wordt de nooit gebruikte afdeling 3.5 van de Awb (samenhangende besluiten) nieuw leven ingeblazen door in de Ow te voorzien in verplichte winkelnering, die erop neer komt dat de initiatiefnemer zichzelf een afschrift stuurt van aangevraagde uitvoeringsbesluiten.
- De gedoogplichtenregeling en vooral de onteigeningsprocedure worden anders.
- Handhaving van het projectbesluit wordt dankzij de restfunctie van artikel 18.2, vijfde lid, Ow (uitgezonderd de zelden voorkomende uitzondering van het derde lid) bij de gemeente gelegd.

En zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan.

BZK heeft te minimale eisen gesteld, ook voor het projectbesluit. Die maken dat er geen uitvoeringstoets nodig is voor deze o zo belangrijke projectbesluiten.

Die eisen komen erop neer dat als je het knopje voor de ruitenwissers denkt te kunnen vinden dat je dan met je BZK-veterdiploma de openbare weg op mag.

Daar komen alleen maar ongelukken van.